

Carin Gerhardsen

Hammarbyjská série 5

od vydavatele
Stiega Larssona

SEVERSKÁ KRIMI

Gideonův kruh

VYŠEHRAĐ

Hammarbyjská série 5

Carin Gerhardsen

Gideonův kruh

Vyšehrad

EDICE DETEKTIVKY

Ze švédského originálu Gideons ring
vydaného nakladatelstvím Nordstedts, Švédsko v roce 2012
přeložila Jana Chmura Svatošová
Obálku s použitím obrázku fotobanky 123RF
a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2015 jako svou 1393. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 180 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

GIDEONS RING © Carin Gerhardsen 2012
First published by Nordstedts, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Jana Chmura Svatošová, 2015

ISBN 978-80-7429-666-6

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

*Pouhé stíny mě obklopují,
kam až mé oči dohlédnou,
a těm, které opouštím cestou pokojnou,
vám všem,
řící chci, že jste vždy
sdíleli mé chvíle nejtemnější.
Až opustím tento svět vezdejší,
budu vás postrádat.*

*A tehdy, až budu starý a moudrý kmet,
tíživá slova, která kdys dokázala zbortit celý můj svět,
už jen jak podzimní vichry mnou provanou.
V mlhovině času, až jednou
se tě zeptají, zda jsme se znali,
pamatuj, že jsme přec byli přáteli.
Před očima mi padne opona naposled,
až budu starý a moudrý kmet.*

ERIK WOOLFSON, ALAN PARSONS

Červen 2010, časné sobotní ráno

SLUNCE TEPRVE PŘED CHVÍLÍ VYSTOUPILO nad střechami, ale už se úplně rozednilo. Člověk by si myslel, že si nejeden časný chodec povšimne mladé utíkající ženy, ale zdálo se, že je za chladivého předletního rána venku úplně sama. Krom neutuchajícího cvrlikání, kterým jako by ptáci dávali najevo, že nehodlají promarnit jedinou denní hodinu, bylo slyšet pouze její namáhavé oddychování a pleskání bosých nohou o asfalt.

V místě, kde ulice Grindsgatan křižuje Hallandsgatan, bez vteřiny zaváhání zabočila vpravo. S dlouhým vlastním stínem v závěsu a záplavou kaštanových vlasů poletující za ní se v nachovém třpytivém protisvětle řítila s přimhouřenýma očima dál proti slunci. Celá ta scéna působila až poeticky, nebylo však nikoho, kdo by ji v tu chvíli docenil.

Nikoho, komu by dělalo starosti nemilosrdné zacházení tvrdého, nerovného asfaltu s citlivými chodidly. Nikoho, kdo by přehodil deku přes ramena nahé ženy, která jako by patřila na jiné místo a do jiného času. Nikoho, kdo by několika kouzelnými slůvky změnil to, co se stalo, a to, co se stane.

Zpočátku běžela prostředkem ulice, cílevědomě, a aniž se jedinkrát ohlédla. Pak si ale cestu zkrátila přírodní oblastí, běžela mezi stromy oděnými do nejrůznějších odstínů zeleně časného léta. Střídavě po trávě a štěrku mířila k domu v ulici Tjustgatan, který stál nejbližšímu parku, žlutě omítnutému

sedmiposchodovému domu z konce třicátých let s balkony do tří světových stran. Navykle naťukala kód a vklouzla dovnitř. Vchodové dveře za ní hlasitě zaklaply a pohltilo ji přitmě.

O čtyři dny dříve, úterý odpoledne

DÍVKA BYLA NA HOUPAČKÁCH SAMA, když se to stalo. Kolem si hrála spousta dětí a bylo tam i dost rodičů, ale jen ona se houpala. Muž seděl o kus dál na lavičce zalité odpoledním sluncem. V rukou držel večerník, ale už se do něj nedíval. Několik minut věnoval veškerou pozornost dívce, které mohlo být tak deset let. Měla na sobě džíny, červené tričko s dlouhým rukávem a přes ně bledě modrou péřovou vestu. Na nohou měla bělostné tenisky, které vypadaly úplně nové. Čerstvý větřík si pohrával s dlouhými tmavými vlasy, které jí chvílemi zcela zahalovaly tvář, takže nic neviděla. Tvrdošijně si je jednou rukou znovu a znovu uhlazovala za uši, a pak se s oběma rukama pevně sevřenými kolem řetízků rozhoupala ještě víc, aby dosáhla o to závratnějších výšek.

Dívka vypadala odhodlaně; soudě podle držení těla se zjevně rozhodla v nejvyšší rychlosti seskočit. Po chvíli však jako by si to rozmyslela, uvolnila se a nechala působit přírodní síly. S nohama volně visícíma pod kmitající sedačkou jen seděla a těšila se z pomalu ustávající rychlosti. Houpala se sem a tam, tam a sem, a už se nestarala o vlasy, které jí poletovaly kolem hlavy. Pak se najednou rozhodla, naposledy se rozhoupala, pustila se řetězů a seskočila z houpačky ve chvíli, kdy sedačka minula nejnižší polohu cestou vzhůru a kupředu. Dopadla na chodidla, ale působilo to váhavě, jako by si to v letu rozmyslela. Ztratila rovnováhu a spadla pozadu na zem, chtěla se vzepřít na rukou, ale v poslední chvíli

změnila názor, zůstala několik vteřin ležet na zádech a teprve pak se namáhavě zvedla. Houpačka ji v tu chvíli udeřila do zátylku a dívka odletěla kupředu. Několikrát škobrtla, ale nakonec se jí podařilo pád vyrovnat, zatímco vrhala úzkostlivé pohledy na vše strany. Přesto jako by si nevšimla muže, který ji pozoroval. Rukama si osahala hlavu, aby zjistila, jestli nekrvácí. Opět se neklidně rozhlédla a podřepla, aby si ohmatala kotníky. S nešťastným výrazem ve tváři se pak zvedla a kulhala směrem k lavičce, na které muž seděl.

Když už byla skoro u něj, muž vstal a cosi jí řekl. Dívka sebou trhla a zastavila se. Nejdřív vypadala trochu váhavě, ale vyslechla ho, přikývla a pak k němu dokulhala s rukama napřaženýma před sebou. Opatrně jí obrátil dlaně vzhůru a dlouhými pěstěnými prsty je ohmatal, ona ale lehce zavrtila hlavou a ruce stáhla. Něco mu řekla, nad čímž se zamyslel, a pak si opět sedl na lavičku a pohybem ruky ji vybídl, aby si k němu přisedla. Usedla těsně vedle něj zády k němu a nebránila se, když jí prsty zajel pod vlasy, a pak jemnými pohyby masíroval krk a pokožku u kořínků vlasů. Cosi řekl, dívka se zasmála a on ji s paží kolem jejích ramen k sobě přitáhl. Z kapsy saka vyndal papírový sáček a podržel ho před ní. Pohlédla do sáčku a rozhlédla se, než trochu zdráhavě nabídku přijala. Pak se ale veškeré pochybnosti rozplynuly a šťastně se pustila do zbylého obsahu sáčku.

O pár minut později vstali a společně se vydali odtamtud. Muž stále ještě paží objímal dívčina útlá ramínka.

Pátek večer

BYLO TEPLA A PŘÍJEMNĚ, probíhala party a do letních prázdnin zbývalo jen pár dnů. Měla za sebou dva roky z tříletého programu zaměřeného na společenské vědy a za pouhý rok bude sama maturovat. Přetrpěla devět otravných let na základce a dva podstatně lepší roky na gymnáziu a připadalo jí téměř neskutečné, že už brzy bude mít školu za sebou a že je vlastně dospělá. Veronika završila osmnáct let v únoru a už nebyla dítě. Viděno nejen vlastníma očima, ale i v očích společnosti byla dostatečně zralá na to, aby se už o sebe sama postarala a převzala veškerou odpovědnost. A to se jí dařilo. Ve škole plnila své povinnosti, měla pěkné známky a dokonce se stihla tu a tam i trochu pobavit. Co začala chodit na gymnázium, život se skutečně změnil k lepšímu a v současnosti hleděla do budoucna s nadějí.

Odpoledne strávila na korbě nákladáku spolu s množstvím útlých břízek, třemi desítkami rozjařených mladých lidí, obřími reproduktory a záplavou piv. Jezdili po centru města celé hodiny, zpívali, vyřvávali, stříkali po sobě i kolemjdoucích pivo a vůbec po korbě poskakovali jako parta bláznů. A to vše jen proto, aby oslavili, že několik kluků, kteří chodili na Kärrtorpské gymnázium o třídu výš než ona, právě odmaturovalo. I když ona sama spíš oslavovala blížící se letní prázdniny a skutečnost, že byla k této party přizvána.

Ve třídě na základce bývala osamělá, zřídka kdy ji někdo k nějaké společenské události přizval. Zjevně se od ostatních

nějakým způsobem odlišovala, jak, nevěděla. To však opadlo, jakmile začala na gymnáziu. Většina studentů se navzájem neznala a sociální hierarchie se začala budovat od začátku. Ne že by se Veronika dostala na vrchol, ale spokojeně konstatovala, že ji berou takovou, jaká je, a byla dokonce značně oblíbená.

Po bláznivé vyjíždce na korbě se odjely domů k Madde upravit; vysprchovaly se, převlékly a vylepšily si nalíčení. Podělily se o lahev laciného vína, aby si udržely rozjařenou náladu. Pak se odebraly na koupaliště Söderbybadet, rozprostřely deky na trávě, ležely ve večerním slunci a povídaly si. Postupně tam dorazili i další spolužáci. Pěkně nalíčené, lehce oděné bosonohé dívky s vykrojenými krátkými letními šaty, odrostlí chlapi s voskem ve vlasech a rozepnutými košilemi. Už jich bylo jistě kolem čtyřiceti, všichni povykovali a smáli se. Provokativní už jen svým počtem a mládím dráždili hráče na sousedícím golfovém hřišti. A nad tím vším hřímala z několika přinesených reproduktorů hudba. Dozajista to nebylo povolené, ale byl závěr školy a dokonce i přecitlivělí golfisté to tolerovali. Vrhali ke koupališti podrážděné pohledy, ale bez komentářů se táhli dál ke golfovému klubu. Rodiny s dětmi pláž už dávno opustily, správně vytušily, co bude následovat.

Mnozí s sebou měli grily na jedno použití, všude se vznášela letní vůně grilovacího uhlí a šťávy z masa. Madde s Veronikou a několika dalšími spolužáky jedli umělohmotnými příbory z papírových talířků rostbíf s bramborovým salátem, což všechno zakoupili předchozího dne. Pili ještě víc vína. Hluk se stupňoval, aniž to vlastně zaznamenali. Hlasitost na stereu ještě zesílili. Někteří už začali tančit.

Veronika si vzala lahev, kterou jí někdo podal, a přiložila ji k ústům. Těšila se ze zvuků, vůní, společnosti, nálady. V tu chvíli byla šťastná, připadala si silná, svobodná a bezstarostná.

JOHN GIDEON SEDĚL a hleděl upřeně před sebe. Dobrou chvíli pozoroval jen zeď nad počítačem, nechával se volně unášet myšlenkami. Myslel na své dívky. Všechny ty dívky, které tudy za ta léta prošly. Na některých z nich mu velmi záleželo, jiné, pokud měl být upřímný, neměl ani rád.

Přišly ale z vlastní vůle, slétaly se k němu jako vosy na med. Všechny byly z toho či jiného důvodu v nesnázích, zavalené starostmi. Bez peněz. Nepochopené a pod tlakem. Smutné, rozzlobené nebo oboje. Často s mizivým sebevědomím, neustále se srovnávající s nadřazenými modelkami, které na ně hanlivě shlížely z všudypřítomných reklamních ploch. Slabé a zneužívané. Ubité tržními silami, komerčí. Avšak nejrůznějšími způsoby i lidmi v bezprostřední blízkosti: rodiči, učiteli, vrstevníky. U něj se ale cítily doceněné. A bez ohledu na to, co si myslely ony samy, jemu připadaly krásné. Úžasné se svými odlišnostmi a podobnostmi, křehkostí a mladickou naivitou.

Pak pohledem spočinul na zarámované fotografii dívky, která stála na sekretáři. Na tmavých jiskrných očích ve veselé tváři, očích, o kterých ten, kdo ji dobře znal, věděl, že vyjadřují něco zcela jiného, než o čem dával zdání úsměv. To on, on jediný ji dobře znal, jeho jediného k sobě pustila. Dokázal v ní číst jako v otevřené knize, protože vložila celou svoji existenci do jeho rukou. Svě srdce, svou duši, své nejniternější myšlenky. Sny a naděje. Vše krásné i ošklivé, čisté i špinavé. Celistvé i roztržštěné. Být předmětem takové upřímnosti a odevzdanosti znamenalo odpovědnost. A poznávat ji byla tehdy závratná cesta. Získávat si její důvěru. Dobývat ji. Opojně dobrodružství od chvíle, kdy se poprvé potkali, do doby, kdy byla nakonec jeho. Jeho vlastní hadrová panenka.

V míře, v jaké jen člověk může druhého vlastnit.

A je to vůbec možné? Může člověk vlastnit byt své vlastní dítě? Kdo vlastní dítě? Dá se na lidi obecně pohlížet jako na vlastnictví? Samozřejmě že ne. Ale takové dítě přece jen někomu patří. Je jen otázkou, komu. Patří tomu, kdo si je pořídil? Nebo tomu, kdo mu zajistil pocit bezpečí a lásky?

Větší část večera opět psal. Měl mnoho co vypovědět, mnohé, co pojmenovat. Bylo ale o tolik snazší vyjádřit se hudbou.

Několik akordů na kytarě a hned je všem jasné, co má člověk na srdci. Avšak to, co člověk není schopen vyjádřit slovy, stejně nepochopí. Tak to prostě je, a proto je i nevýslovně důležité, aby se o to pokusil. Aby Rut pochopila. Aby pochopil on sám. A možná došel klidu.

Psaní mu nikdy nešlo, bylo to obtížné, tíživé a časově náročné. Ale zbavil se tak části břemene. Možná je tedy pravda, co se říká, že pomáhá vypsát se ze smutků a trápení. Lovil z paměti slovo za slovem a pečlivě je zapisoval. Slovo za slovem o společném času s ní a času, který pak následoval. A každá slabika byla upřímně míněna, vyzdvihnuta z dřímajících i neustále přítomných vzpomínek. Příjemných i hrozivých. Čestných i hanebných. Byl jako sopka, která ze sebe chrlí úžasně krásnou, ale smrtelně nebezpečnou lávu.

V bytě panovalo ticho a přítmí. Neobtěžoval se rozsvítit, venku ještě nebyla úplná tma. Světlo a tma. Správně a chybně. Kdo je on, aby soudil? Aby řídil životy jiných lidí? On ale nesoudí, snažil se sám sobě namluvit. Přesto musí něco udělat. Jednat. Rozhodnout se. Bez ohledu na to, zda je to z právního hlediska správné nebo chybné. Bez ohledu na to, zda je to správné nebo chybné z hlediska morálního. Nebyl nijak zvlášť zběhlý v právu ani v etice a možná nevládl ani zdravým rozumem. Ale občanská odvaha mu nechyběla – teď už ne – a nemůže jen tak odvrátit zrak, protože je to tak nejpohodlnější. Musí tu situaci nějak řešit, rozhodnout se, jakou cestou se vydá. A prvním krokem bylo rozjet se tam, kde všechno započalo.

S náhlým odhodláním se naklonil kupředu a rozsvítil stolní lampu. Zlehka pohnul myší, aby se obrazovka rozsvítila, přimhouřil oči, zatímco přivykaly světlu. Proklíkal se na stránky Švédských drah a vyhotovil objednávku. Zaplatil Visa kartou a zapamatoval si časy odjezdů vlaků.

Okno za sebou měl pootevřené, aby dovnitř vpustil nádherné vůně předletního večera, omamné střeňky, trávy a kvetoucích ovocných stromů. Zvenku se teď ozvaly hlasy. Po ulici přicházeli nějací halasně povykující muži, prošli dole pod oknem. Působili rozjařeně a trochu divoce, možná opile.

Když vstal, aby zašel do kuchyně, slyšel bouchnutí vchodových dveří.

John Gideon myslel na svou nadcházející cestu. Zabalí tašku a sedne na vlak, a pak už jen zbývá přistoupit k činu. Citlivě, opatrně, a aniž by vzbudil pozornost.

Noc z pátku na sobotu

NA JEZERO SÖDERBYSJÖN SE SNESLA TMA, tma, která v této roční době měla trvat jen pár hodin. Na nebi ale zářily hvězdy i měsíc, sice jen malý srpeček, ale stačilo to, aby se ve tmě navzájem neztratili. Nebo jestli snad nebe nad vrcholky stromů okolního lesa ozařovala věčně planoucí světla Stockholmu a jeho předměstích?

Veronika tančila. Ta zpropadená skvrna od masného bramborového salátu na letních šatech byla už dávno zapomenuta. Spolu s tmou, hudbou a vínem se dostavil pocit, že se pohybuje v bublině, že se všichni nacházejí v bezpečném a láskyplném prostoru. Všichni byli šťastní, spojení v jakési euforii ze stavu věcí: z letních prázdnin, party, budoucnosti. Nebylo jasné, kdo s kým tančí. Člověk prostě jen tančil. Sám se sebou, s těmi, co byli nejbližší, všichni se všemi. Dívky a kluci se pohybovali do rytmu s hudbou jako jedno tělo, v jednom velkém objetí. Z reproduktorů hřímalo *We no speak americano*, sporadicky textu, zato ale těžké basové rytmy, při kterých se zem pod nimi chvěla.

Gabriel Eklund, Veroničin spolužák z vedlejší třídy a mladší bratr Jonase, jednoho z maturantů, se ocitl vedle ní. V tanečním opojení odhodil košili a odhalil vytrénované tělo v bílých džínách. Objal ji kolem pasu a spolu poskakovali kolem, jako by nikdy nedělali nic jiného. Byla to samozřejmě jen náhoda, popadl první holku, co měl po ruce, a zrovna to byla Veronika. Vypadal jako hollywoodská hvězda – vysoký

s tmavými vlnitými vlasy, modrýma očima a s mřížkou svalů na břicho, protože hrál hokej – a choval se se samozřejmostí, která okouzlovala všechny včetně učitelů. Zkrátka, mohl mít jakoukoliv dívku, kterou si zamlouval.

Po dalších několika skladbách byl stále ještě po jejím boku, s paží ovinutou kolem jejího pasu. Veronika jen čekala, kdy odtančí k dalším pasům, dalším pohupujícím se tělům. Z nějakého nepochopitelného důvodu ale zůstal u ní. Pokožka se mu leskla potem, když se nahnul a cosi jí řekl do ucha. Cosi, co neslyšela, tak na něj s úsměvem zavolala, že se v té hudbě nedá mluvit. Jemně, ale autoritativně ji odtáhl kus s sebou, jen několik kroků od tančící masy.

„Popojdeme kousek?“ zeptal se s úsměvem. „Trochu si od toho kraválu odpočinout?“

Veronice v břišní krajině zatrnulo. Myslí to vážně? Je skutečně možné, aby Gabrielovi ze všech přítomných dívek padla do oka právě ona? Proč ale vlastně ne? Měla báječnou náladu, připadala si silná a plná sebevědomí a takové věci byly navenek znát. Ten večer vypadala skutečně dobře, o tom se přesvědčila nahoře v kafeterii na toaletách, které navštívila o pár hodin dříve pod záminkou, že jde koupit zmrzlinu. Veronika přikývla. A usmála se. Vzal ji za ruku a společně opustili party, aniž se ohlédli. Veronika ale doufala, že velká tančící lidská masa za nimi má oči. Gabriel Eklund byl tou nejžádanější trofejí.

„Jsi moc pěkná,“ řekl.

Cítila, jak rudne, a nebyla schopná se rozhodnout, jestli má odpovédět, a v tom případě, co. Pomalu kráčeli po svahu ke kafeterii, o které věděla, že už před několika hodinami zavřela.

„Je tak příjemný na chvíli vypadnout,“ řekla.

Gabriel jí ještě silněji stiskl ruku, zdálo se, že se chce zastavit, ale v tom se z její kabelky ozvalo pípnutí. Samozřejmě Madde, která má oči všude. *Viděla jsem vás. Že by úlet?* Veronika rychle našukala odpověď. *Moc utipný, k tomu se ještě vyjádřím. Pokud to stihnu...*

„Promiň,“ řekla a vzhlédla ke Gabrielovi, který teď vzal její tvář do dlaní a políbil ji.

Srdce se jí náhle začalo nezvladatelně plašit a tělem jí prostoupilo teplo. Polibek opětovala a cítila, jak jí jednou rukou obemknul ňadro a druhou sjížděl po zádech. Jazyk mu horečně pracoval v jejích ústech a ona se ze všech sil snažila jeho pohyby opětovat. Najednou se nedaleko nich ozvaly hlasy, blížily se k nim nejméně dvě osoby. Gabriel přestal a pohlédl na ni s čímsi odevzdaným v očích.

„Tamhle se svítí,“ zašeptal. „Jdeme rychle tam, než si nás všimnou.“

Dal si ukazováček před ústa a lehce se rozběhl s Veronikou za ruku kolem setmělé kafeterie dál ke světlu. Vycházelo odkudsi, co zprvu vypadalo jako velký sklad, pak ale Veronika pochopila, že to musí být garáž, ve které golfový klub uchovává své stroje. Ještě jedno pípnutí v kabelce, další esemeska: *Lucky you!* psala teď Madde, s čímž Veronika souhlasila, ale nenamáhalo se to okomentovat. Gabriel ji vedl kolem budovy k její zadní části, kde našli dveře, které, ačkoliv na velké stěně bez oken vypadaly malé, byly normální velikosti. Trhl klikou a k jejich úžasu bylo odemčeno. Kdosi ze zaměstnanců golfového hřiště musel za sebou zapomenout zamknout, snad v čirém zoufalství z hlasité party dole na koupališti, pomyslela si Veronika.

Vklouzli dovnitř a opatrně za sebou dveře zase zavřeli. Pohlédli na sebe a zachichotali se, spojeni nevinným dobrodružstvím na zakázaném území. Gabriel vyndal z kapsy kalhot placatku, nejdřív obsloužil sebe a pak nabídl Veronice, ta však odmítla. Znovu ji políbil, rychle a tentokrát poněkud nesoustředěně. Tady přece nemohou být, ve špinavé garáži se zetlelou trávou a velkými skvrnami od oleje všude na podlaže. Rozhlédli se, jestli nenajdou místečko, kde by mohli spočinout, a za prosklenými dveřmi našli jen malou kuchyňku, se stolem a třemi židlemi. Muselo to ale stačit. Na druhou stranu přece nemohli čekat, že tam najdou postel. Gabriel ji k sobě přitáhl a tvrdě a vzrušeně ji políbil. A Veronika mu odpověděla. Když jí pak rukou vklouzl pod šaty a do kalhotek, nezklamala ho. Vystoupila z kalhotek a rozepla mu džíny, pomohla mu z nich. Divoce vzrušený jí pak přetáhl šaty přes hlavu. Zapraskaly ve švech způsobem, který by ji za normál-

ních okolností rozladil, ale v žáru okamžiku se o to nestarala. Život je tady a teď a kdo by se staral, co se stane po té úžasné chvíli. Zády k lednici a s nohama ovinutýma kolem svalnatého a usilovně pracujícího těla ho přijala. Sténající rozkoší opětovala veškerá jeho očekávání.

KDYBY TEĎ PANOVALO ZIMNÍ OBDOBÍ, řeklo by se, že je uprostřed noci, ale nyní už byly noci velmi světlé. Nehledě na roční období však nastala hodina vlků. Ten čas noci, kdy je tělesná aktivita na nejnižší úrovni, ten čas, kdy umírá nejvíce lidí. A pokud by se mělo věřit Ingmaru Bergmanovi, v téže době nespavce pronásleduje nejtěživější úzkost, a duchové a démoni mají největší moc.

Muži takové úvahy nebyly cizí. Ptal se sám sebe, co dělá vzhůru v tuto noční dobu, proč se takovým démonům vystavuje. Odpověď byla přece ale jednoduchá. Stěny doma na něj doléhaly natolik, že se dusil. Skoro to už nemohl vydržet. Avšak bude muset, dokud se Mariana nepostaví na vlastní nohy. K tomu ale dojde nejdříve za rok, pravděpodobně až za dva či tři roky.

V Marianě viděl sám sebe. Ne vzhledově, v tom ohledu byla věrnou kopií matky zamlada. Vysoká, štíhlá, krásná. Tmavovlasá, snědá a se zelenýma, kočičíma očima. Temperamentem se ale podobala jemu. A ve způsobu myšlení, bytí. Nakonec jí předal skutečně použitelné a cenné vlastnosti, jistě díky nim získá dobře placenou a podnětnou práci. Avšak ten neklid... Pocit, že nikdy není skutečně spokojený, neustále chce o trochu víc, jít trochu dál, překročit dané hranice. Toho by ji rád ušetřil.

Teď tu sedí v hodině vlků, bez špetky klidu v těle. Za volanem drahého a pohodlného auta, které se doslova plazí kupředu, ačkoliv je na Ältavägen sám a pod kapotou má koňských sil na rozdávání. Démonům ujet nemůže, ať má koňských sil, kolik chce. Musí se doma ukázat, než znovu ráno zmizí, a nyní se právě snažil oddálit návrat, jak to jen šlo. Nesnesl

ležet v manželské posteli vedle své ženy. Otřásl se při pouhém pomyslení, že by měl na svém těle její ruce s pečlivě upravenými nehty a její rty na svých. Nedal to však pohybem či grimasou najevo. Ani jediným neuváženým slovem nedopustil, aby se bezchybná fasáda jejich společného života zhroutila. Byl dokonalým mužem v dokonalém soužití a z toho se mu chtělo zvracet.

Pak tu je ale také to, po čem dychtí. Už v útlém věku spřádal plány do budoucna a vytyčil si cíle. Nikdy se nezastavil, aby se dopídil, kdo ve skutečnosti je, co vlastně z hloubi duše od života chce. Byl snadnou kořistí pro establishment, který ho krmil jedním politicky korektním postojem za druhým, a měl vše, co bylo potřeba, aby je zprostředkoval širokým vrstvám. Nikdo neměl takový talent jako on okouzlit, nadchnout, blufovat a manipulovat. Byl ale pouhou loutkou. Panák na šňůrkách bez vlastní vůle. Za nitky tahali ostatní, sám neovládal ani vlastní tělo. Nutkavě musí na odlehle cestě masturbovat do staré deky, než je schopen vrátit se domů do vilové idylky.

Připadal si pošpiněný. A taky rozzlobený. Na vlastní prohnitost, vlastní slabou povahu. Na okolnosti a lidi ve svém okolí. Ty, kteří ho vymezovali. Svázali a vychovali k poslušnosti. A byl pořád ještě rozzlobený. Tak to nemá být, nesmí. Znamená to, že jeho jediný ventil víceméně dohrál svou úlohu, a co tedy zbývá pak? Terapie? Byl na ni nejvyšší čas a navíc by čerstvě diplomovaného psychologa ošálil mrknutím oka. A vlastně i zkušeného. Zpověď? Sotva. Pokání? Možná by se za pokání dalo považovat to, co právě dělá.

Hryzal ho neklid. Musí se svým životem něco udělat. Stát se lepším člověkem, naučit se milovat. On ale už miloval. Marianu. Všechno, čeho dosáhl, bylo jen a jen kvůli ní. Ať se to nezhroutí, dokud nebude natolik vyspělá, aby se postavila na vlastní nohy, natolik silná, aby vydržela ho poznat.

Pojednou ji uviděl. Daleko od něj vystoupila z ranní mlhy a po silnici běžela přímo proti němu. Mariana. Jeho krásná dcera s dlouhými tmavými vlasy poletujícími ve větru. Pohled na ni ho zasáhl takovou silou, že se roztrásl. Sešlápl brzdový pedál a ani se nenamáhal zajet ke kraji, jen tam seděl s ote-

vřenými ústy a vytřeštěně hleděl na ducha své dcery, která se každým krokem zjevovala zřetelněji. Je snad mrtvá? Nebo přišel o rozum? To by nebylo tak nečekané, ale byl naprosto nepřipraven, že by se to stalo právě v tu chvíli.

Hodina vlků. Dívka, duch jeho dcery, na sobě neměla nic.

„Před Bohem jsme všichni nazi,“ zamumlal a stočil pohled na své chvějící se ruce.

Zahanbeně, nikdy svou dceru v dospělosti nahou neviděl, a s nadějí, že ten neuvěřitelně krásný a zároveň hrozivý zjev zmizí, jakmile opět vzhledne.

Nezmizel. Jedna věc se však změnila. Proti němu po silnici už neběžela jeho dcera. Byla to mladá žena, kterou nikdy předtím neviděl. Co se to, proboha, děje?

Stále ještě se srdcem v krku otevřel dveře a vystoupil na rosou zvlhlý asfalt.

„Co se stalo?“ zavolal, ale žena nejevila známky toho, že hodlá zastavit.

Minula ho pohledem s tváří poznamenanou hrůzou a běžela dál.

„Pomůžu vám!“ pokusil se znovu, postavil se doprostřed silnice a rozpráhl ruce, aby naznačil, že má mírumilovné úmysly.

K jeho úžasu se mu nepokusila vyhnout, ale vběhla mu přímo do náruče. Lapajíc po dechu se nechala od cizího muže zachytit, obemknout tělesným teplem, jeho blízkostí. Chvíli tak stáli, zatímco se jí dech zklidňoval. Pažemi objímal její nahé tělo, které, ačkoliv běžela, měla úplně prochladlé.

„No, no, děvenko,“ opakoval znovu a znovu a zároveň se jí snažil rukama vetřít do hebké pokožky teple.

Když se zdálo, že se jí po několika minutách vrátil dech do normálu, odvážil se ji na okamžik pustit a pokusil se jí pohlédnout do nepřítomných očí.

„V autě mám deku,“ pronesl mírně, skoro šeptem. „Dojdu pro ni, bude to jen pár vteřin. Zůstaňte tady.“

Pak od ní opatrně pár kroků odstoupil v obavě, aby se nezhroutila nebo se opět nedala do běhu. Naklonil se přes sedadlo řidiče a tlačítkem otevřel kufr. Rychle tam přešel a už byl zase u ní s příkrývkou, kterou jí přehodil přes ramena.

Nyní se na něj dívala se zábleskem úlevy nebo přímo vděku, stále však ještě nepromluvila. Ve velké příkrývce, která se jí vzadu courala po zemi, vypadala velmi drobounce. Muž otevřel zadní dveře, položil jí ruku na rameno a ukázal na sedadlo. Pomohl jí dovnitř a dveře zavřel. Pak obešel auto na druhou stranu a sedl si vedle mladé ženy, přitáhl ji na zadním sedadle k sobě a dlouhou chvíli mlčel. Seděl s paží kolem jejích ramen a trochu se pohupoval sem a tam, jak to dělával s Marianou, když byla malá a potřebovala upokojit.

„Chtěla byste mi říct, co se vám přihodilo?“ zašeptal.

Žádná odpověď. Měl by snad přivolat záchranku? To už ji stejně dobře může odvézt do nemocnice sám. Nebo domů. Kdyby jen byla schopná s ním mluvit, povědět mu, kde bydlí. Jemně ji pohladil po tváři a znovu se pokusil.

„Když mi povíte, kde bydlíte, odvezu vás.“

Ani tentokrát však neodpověděla, ani náznakem nedala najevo, jestli ho vůbec slyší.

„Jste zraněná? Bolí vás něco? Možná bych vás měl zavézt do nemocnice.“

V tu chvíli se na něj skutečně podívala, pohled měla ale naprosto prázdný. Možná je v šoku? Nebyl schopen to posoudit, ale že je dívce mizerně, bylo nade vši pochybnost. A protože neví, kde bydlí, musí ji vzít do nemocnice.

„Uděláme to takhle,“ prohlásil. „Zavezu vás do nemocnice na Söderu, aby se na vás podívali. A půjdu tam s vámi a dohlédnu, aby všechno bylo v pořádku. Ano?“

Mlčení. A ten nic neříkající pohled, ze kterého mu běhal mráz po zádech. Opatrně k sobě stáhl paži a otevřel dveře.

„Sednu si teď dopředu a pojedu. V pořádku?“

Nechal ji na zadním sedadle jako sochu se starou dekou těsně ovinutou pod bradou. Když už seděl za volantem, otočil auto a rozjel se k městu. Dojel až do Sickly, aniž potkal další motoristy. Jel k Danvikstullu a přes most, pak projel celou ulici Folkungagatan až na Götgatan a dolů na Ringvägen. Celou dobu ji pozoroval ve zpětném zrcátku, mírně na ni hovořil, plnil prostor mezi nimi chlácholivými slovy. Zeptal se, jak se jmenuje, jak se cítí, ale po celou jízdu seděla

s nezměněným výrazem ve tváři a dívala se ven postranním okénkem, aniž vydala hlásku.

Těsně než dojeli k nemocnici, zahlédl, jak se jí v očích cosi změnilo. Záblesk duchapřítomnosti, a pak se najednou rozkřičela. Nadskočil na sedadle a pak zajel ke krajnici a otočil se k ní.

„No tak, no, děvenko. Nic se neděje. Brzy si už budete moct odpočinout a všechno bude zase dobré,“ pokusil se ji uklidnit.

Dívka ale nemohla slyšet jediné jeho slovo, protože nepřetržitě křičela, vydávala dlouhý, táhlý křik, při kterém drnčely okenní tabulky. Ve chvíli, když vystoupil z auta a chtěl si sednout k ní, zadní dveře se otevřely. Rychle k nim přiskočil, aby ji zadržel, rozkročil se, aby ji nenapadlo ve svém otřeseném stavu utéct. Autoritativně ji vzal do náruče, hned jak vystoupila, ona se mu však ze sevření vykroutila a zařatými pěstmi ho začala bušit do hrudi. Přestala křičet a místo toho syčela jak divoké zvíře. Muž se jí pokoušel domluvit, ale zjevně nebyla ochotná mu naslouchat.

„Uklidněte se, já se o vás postarám,“ naléhal, ale odpověděl mu jen vzteklý úšklebek a další rány.

Příkrývka se jí přitom svezla z ramen na asfalt. Zjevně si toho ale nevšimla. Popadl ji za zápěstí, aby se chránil proti úderům, vytrhla se mu však a šermovala rukama a pažemi. Teď jí zjevně šlo o jeho obličej, který se mu čistě instinktivně podařilo v poslední chvíli odvrátit. Místo toho ucítil palčivou bolest za uchem, když tenkou a citlivou pokožku roztrhl ostrý nehet. Na obranu vztyčil před obličej paže a dívka využila situace a vycouvala od něj. Když byl mimo nebezpečí a opět oči otevřel, byla už na cestě pryč. Bez příkrývky, bez šatů a bez bot vzala nohy na ramena a utíkala od něj.

Nemohl nic dělat. Mladá žena zjevně nechtěla dál jeho pomoc a nemůže ji přece nutit násilím. Běžela ulicí Grindsgatan a v místě, kde ulice zatáčela, ji viděl naposledy, než zmizela za jakýmsi domem. Vzdychl, konečky prstů si přejel za uchem a zjistil, že krvácí. Chudák malá, pomyslel si, co se jí to jen stalo? Pak se shýbl, zvedl příkrývku, složil ji a vzal s sebou zpátky do auta, položil ji na sedadlo spolujezdce vedle sebe a nastartoval. Má ji hledat? I kdyby ji našel,

prokazatelně s ním nechce mít nic společného. Měl by zpravit policii? Při bližším zamyšlení však došel k závěru, že možná bude lepší to nedělat.

Než se rozjel, pohlédl do postranního zrcátka. Byl čas jet domů. Slunce pomalu stoupalo nad střechy domů a oznamovalo, že nastává nový den, on se ale potřeboval vyspat.